

משוררת בניו יורק מתוך פואמה בכתובים

בניין אמפייר סטייט

"ההתאבדות היפה ביותר"
לא נגזרה רק ממות הגברת
בחק פלדה ומנפילתה –
היא נגזרה גם מיפי אחר:
קרש קפיצה עשוי אבן, תפארת
של ארדקו מדיוטה עד דיוטה.

קמתי בבקר, גללתי תריסים –
נוף לבנים בחלון הקרוב;
הפכתי מיד לבריה חמוצה,
תירת שלא מצפה לנסים.
אך בזה השני אין לא קיר ולא רחוב –
מחט כסף טיטנית בעב נעוצה.

שוב אינני אשה אלא קונג המאהב
במגדל, את צריחו אבקש למשש.
הפרטים בידי – לסיור ולנוף
ולמעליות הגומאות קומותיו.
לא תספיק התצפית בשמונים ושש –
אעפיל למאה ושלוש, כמו הקוף!

ביכר טיימס

עַרְב טוֹב, עַרְב־רַב –
קוֹסְמוֹס בְּרַבּוּי פָּנָיו!
בְּכַפֵּר כָּל הַזְּמָנִים
הַמְּוֹנִים בְּנֵי הַמְּוֹנִים.
כָּאֵן זֶה לֹא עוֹד כֶּרֶךְ גָּדוֹל,
אֲלֹא אַרְגוֹס רוֹאֶה-כָּל.
אִישׁוֹנִים לוֹ רַבָּבוֹת,
מְסַכִּים בְּמָקוֹם בָּבוֹת,
מְרַצְדִּים וְנַפְלָאִים.
אֶת שָׁבֶם מִבֵּיט – בּוֹלְעִים.

לשון

בְּבֹל! בְּבֹל! בְּאַלְף מַגְדֵּל,
שְׁקוּעָה בַּקֶּרֶקֶע, נוֹסְקֶת אֶל-עַל.
בְּבֹל! בְּבֹל! כָּל לָשׁוֹן בָּהּ נוֹפֵל
עַל לָשׁוֹן גְּזִיר בֶּשֶׁר מְחַלֵּל וְאַפֵּל.
בְּלִיל לָשׁוֹנוֹת בְּאַזְנֵי הַנַּחֲרָשֶׁת
הַכְּרוּיָה לְאַסְפֵּלֶט הַמְּאַלָּח – לְכַד־רֶשֶׁת
שֶׁל שְׁתֵּי וְעַרְב בְּקֶר וְעַרְב.
הַשְּׁנִיּוֹת נִסְפָּרוֹת לְהַתִּיר חֲצִיָּה
וּפְרִיחַת אֲגָסִים בְּשׁוּמָה לְרוּיָה.